

DIUMENGE**Cada casa, un món**

DIUMENGE | 24/11/2023

Una casa autoconstruïda en 97 dies i per 70.000 euros

Casa Barberà. Martí Obiols Galí arquitecte. Barberà del Vallès

Cristina Ros

🕒 4 min

"Tot va començar quan em va trucar la meva cunyada i em va dir: «Martí, tinc 60.000 euros per fer la casa»". És Martí Obiols Galí, arquitecte i professor associat de tècniques constructives a la UPC, qui rebobina la història de la Casa Barberà, que és un d'aquests projectes

dels quals es pot dir que converteixen la necessitat en un caramull de virtuts. I així va començar, amb un solar buit a Barberà del Vallès, molt pocs diners, però amb el pensament i la creativitat ben actius. I també les mans. Perquè aquesta, per sobre de tot, és una casa autoconstruïda, aixecada i acabada entre l'arquitecte, el seu germà i alguns amics. Ho havia de ser forçosament, feta per ells, si no volien superar el sostre de despesa que tenien. Se'l van passar un poc, perquè finalment la casa en va costar 70.350 més els impostos, que per a 105 m² construïts, més la terrassa i el porxo, dona un cost de 670 euros el metre quadrat, una quantitat remarcable per baixa. Començar-la i acabar-la amb la màxima celeritat també era obligat per a l'estalvi, i ho van aconseguir en només 97 dies.

A cada necessitat, solucions. Com ho són els acabats simples que mostra la casa, des de la façana del carrer a la del pati del darrere. Com ho és usar termoargila per aixecar-la –unes peces molt aïllants i de col·locació ràpida i fàcil per a inexperts, que és com es reconeixien Martí Obiols i el seu germà–. Com ho és també apostar pels espais oberts per evitar la despesa de la construcció d'envans. I sobretot com ho és una solució d'estalvi per a tota la vida: optar per fer una edificació que compleixi els estàndards de casa passiva, a la qual no li cal calefacció i on es pot viure de manera més que confortable amb una estufa de pèl·lets situada a la planta baixa. Això, gràcies a l'aïllament elevat, la inèrcia tèrmica interior i la captació selectiva quan es col·loquen bé els vidres –subministrats en aquest cas per Vidres Guiró–, i al fet que aquests són de baixes emissions i amb factor solar.

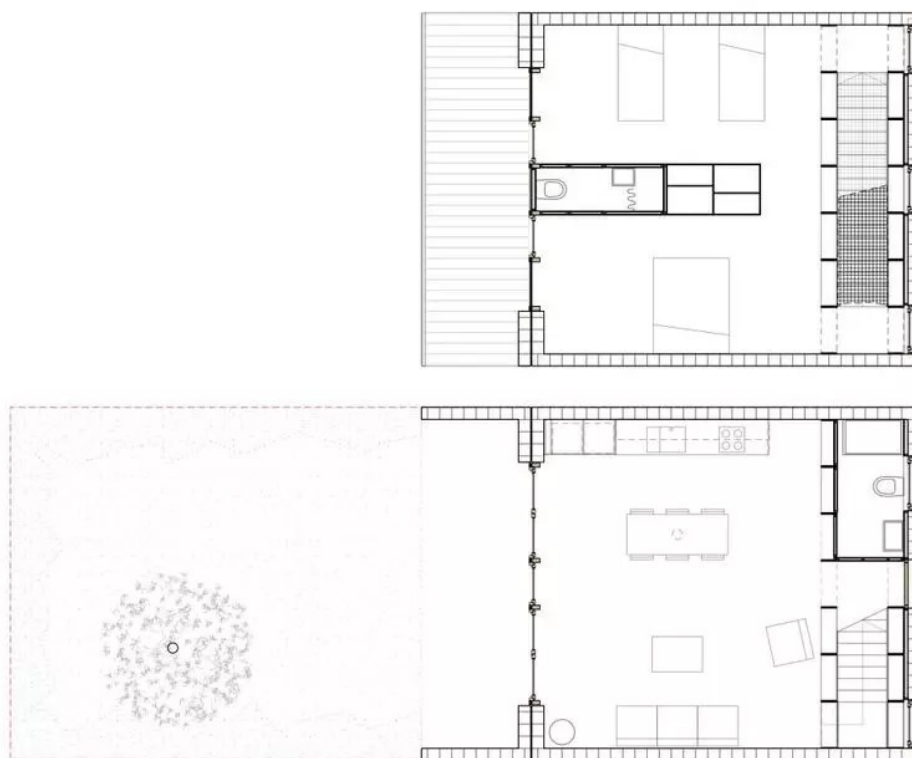

Casa Barberà. FOTOS: ANDRÉS FLAJSZER

Espais oberts, un estalvi

Una casa com la Barberà, de només 105 m² en dues plantes, ben tancada i aïllada de l'exterior fins al punt que aconsegueix complir amb els estàndards de casa passiva, pot estar tota ella oberta a l'interior. És més, amb els diners que es tenien per construir-la, una de les maneres d'estalviar despesa és evitar la construcció d'envans. Així, l'arquitecte Martí Obiols Galí va optar pels espais oberts. I així, la planta baixa reuneix la zona d'estar, la cuina, el menjador o taula de treball i jocs, i només es tanca un bany que queda dins la gran escala-biblioteca. També al pis de dalt, el bany i els armaris separen

els dos dormitoris.

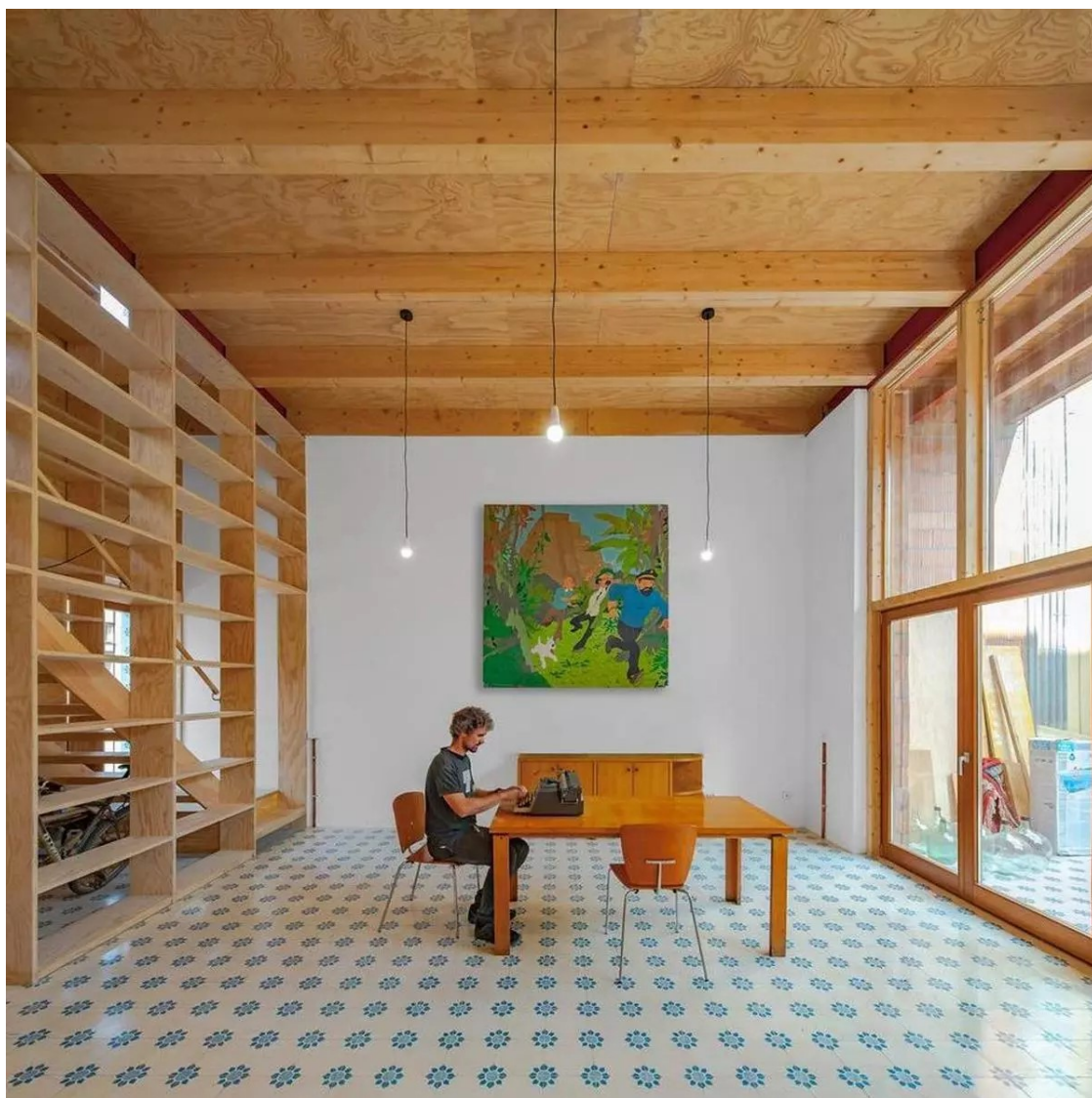

Casa Barberà. MARTÍ OBIOLS GALÍ ARQUITECTE

Hi ha moltes més estratègies a la Casa Barberà que en treuen bon partit. I si unes ho fan com a camí per salvar l'escassetat, les altres són estratègies per posar en marxa l'enginy. A mesura que recorrem la casa en podem destacar unes quantes. És, sens dubte, una estratègia enginyosa separar-se al màxim dels veïns del darrere i guanyar un pati molt generós, un espai que a la llarga donarà bona vida als habitants de la casa, a l'ombra d'algun arbre. També ho és que, a la façana contrària, la que està aferrada al carrer i precisament per aquest fet, que sempre treu privacitat a les cases en planta baixa, no només les obertures siguin petites, sinó que, a dins, es posi l'escala en paral·lel al carrer, creant així un coixí de privacitat.

Casa Barberà. FOTOS: ANDRÉS FLAJSZER

Casa Barberà. FOTOS: ANDRÉS FLAJSZER

Aquesta escala construïda en fusta és un element importantíssim de la casa. També ho és per necessari, com ho és tot a la Casa Barberà. Comunica amb la planta alta, la dels dormitoris. Crea un espai que separa la vida de la casa del carrer, del trànsit, del renou, de les mirades. Acull el bany de la planta baixa. Però més important que això és que l'arquitecte la va concebre com una immensa biblioteca, una biblioteca de dos pisos, de dalt a baix, a banda i banda de l'escala i amb aturada per llegir, si es vol, a la finestra del nivell intermedi. Això respon igualment a una necessitat. Els propietaris tenen molts objectes i llibres, i aquest ha de ser un espai d'emmagatzematge i d'exposició que fa difícil acabar-se'l.

Casa Barberà. FOTOS: ANDRÉS FLAJSZER

Casa Barberà. FOTOS: ANDRÉS FLAJSZER

És, a més, un bon teló de fons de la vida a la casa, però especialment a la planta baixa, que s'ha fet tan alta com ha estat possible per captar més llum i també més escalfor. Mentrestant, la cuina econòmica que ha volgut la propietària fa que a l'hivern, sense calefacció, arribin als 28 graus sense adonar-se'n.

Casa Barberà. FOTOS: ANDRÉS FLAJSZER

La picada d'ull d'unes rajoles hidràuliques

Conta Martí Obiols Galí que a la propietària de la casa li feia il·lusió tenir rajola hidràulica a terra. També, entre els seus desitjos, hi havia que la façana del carrer tingués una certa ornamentació, alguna cosa que la singularitzés. “Després de moltes voltes, vaig decidir posar la mateixa peça hidràulica del terra de la planta baixa en els brancals i llindes de les obertures de façana”, diu Obiols. Tota una picada d’ull a qui passa per davant la casa, com ho descriu l’arquitecte: “Quan camines pel carrer i veus la casa en escorç, es veu la rajola, però frontalment desapareix, i torna a aparèixer en passar-la i mirar enrere”. En un altre to, però amb el mateix dibuix, la rajola del bany guaita, des del pis de dalt, cap al pati al qual s’obre tota la casa.